Ч. 165 Второк 27 липня (8 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Квестионар міністра торговлї. — Гостї Цісаря. — Справа Драйфуса. — Подорож француского міністра заграничних справ. — Вісти з Сербії.)

Міністерство торговлї виготовило квестионар в справі цлово-торговельної звязи і вишле его торговельно-промисловим палатам, котрі в тій справі мають перевести доходженя. При тім зверне ся увагу інтересованих сторін на то, що достарчений ними в тій справі материял, має бути ужитий виключно в цлово-політичних і торговельно-політичних цілях і буде захований в як найбільшій тайнї.

В суботу по полудни приїхали до Ішлю, де тепер перебуває Цісар, король даньский Християн, архикнягиня Єлисавета, дочка пок. архикнязя Рудольфа, княгиня Тира, дочка короля Християна і ще кілька князів, свояків даньского короля. Цїсар приймив короля Християна і инших гостий на двірци, звідки всі удали ся до цїсарскої палати і взяли участь в цїсарскім обідї. О годинї 5-ій по полудни від'їхали гостї до Ґмунден а Цїсар супроводив їх знов сам на дворець.

Нинї розпочав ся в Рен процес Драйфуса. Вже від кількох днів ціле місто переповнене чужинцями, дневникарями і цїлими товпами публики з усїх сторін Франциї. Вчера роздавано карти вступу дневникарям, а було їх тілько немов би з'їхали ся на який конґрес. Прибули також сьвідки між иншими бувший президент републики Казимир Періє і ґенерали Марсіє, Боадефр, Більльо і Гонс. Кажуть, що публична розправа розпічне ся аж за кілька днів. Воєнний суд має право також перед отворенем розправи відбути тайне засїданє в присутности Драйфуса і его оборонців. Найважнїйшими сьвідками мають бути Мерсіє і Казимир-Періє.

Подорож француского міністра заграничних справ Делькасе до Петербурга, має стояти в звязи з ревізиєю процесу Драйфуса. Розходить ся тут о порозуміне на случай, коли би підчас судової розправи зайшла потреба обговорюваня справ відносячих ся до Росиї. В тїсній звязи з справою Драйфуса має також стояти відкликанє российского повномочника в Парижи бар. Фридерикса. Обговорюючи сю справу, ревізионістичні дневники пригадують, що ґенеральний штаб тому хотів пімстити ся на Драйфусі, бо він не хотів виготовити фальшивого справозданя о цвитучім станї француської армії, що мало бути для Росиї приманою при заключуваню союза. Барон Фридерикс був вмішаний в сю справу. Противні Драйфусови дневники толкують собі так подорож міністра до Петербурга, як і відкликанє Фридерикса тим, що Драйфус дїйстно зраджував військові тайни Франциї, але не перед Німеччиною, лише перед Росиєю.

Сербский король Александер приїде до Відня в послїдних днях сего тиждня. З Відня удасть ся король до Карльсбаду. — Найвисший суд в Білгородї увільнив від всякої вини сімох радикалів, обжалованих о участь в заговорі. Під закидом наміреного убийства короля Милява стане перед судом крім Кнезевича лиш полковник Влайко Николич. Розправа потреває імовірно кілька днів.

Новинки.

Львів дня 7-го серпня 1899.

— **Срібні пятикоронівки.** Вже незадовго мають появити ся банкноти на пять корон, а рівночасно появлять ся також срібні монети штука по пять корон. З постанов угодових ухвалених вже угорским парляментом, виходить, що насамперед вибють австро-угорскі монетарні таких пятикоронівок на суму 64 міліонів, з чого на Австрию припаде 44·8 міліонів, а на Угорщину 19·2 міліонів. З кільоґрама срібла буде вибивати монетарня 41 і дві третини пятикоронівок, а кожда штука буде важити 24 ґрамів. Срібні пятикоронівки будуть трохи більші від ґульдена а менші від пятифранківки.

— **Маґістрат міста Львова** оголошує конкурс на три безплатні місця науки музики в гал. консерваториї музичній, котрі надає репрезентация міска. До одержаня одного з тих місць безплатних вимагає ся; 1) приналежности до громади міста Львова; 2) взглядне убожество, т. є. неспромога складати оплати в консерваториї; 3) вік від 14

---

32)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

Минуло півтретя року, як Мільзом був тут послїдний раз; за той час мусїв він покутувати за свої лиходійства в краю Ван Дімена [1]). Ся брудна тїсна хатчина з своїми замащеними стїнами і своєю низькою від диму аж чорною стелею, була для вернувшого подорожного ніби якимсь раєм. Тут чув ся він бодай свобідним; тут міг він досхочу пити і курити — дармувати, коли то ему робило приятність, і працювати, коли ему найлїпше сподобало ся.

Він сїв собі на столець а на другий поклав ноги. Відтак виймив глиняну люльку з коротким цибушком, наклав єї, закурив, та почав поволи і задуманий покурювати, при чім від часу до часу переставав і серед хмар диму, які пускав, муркотїв щось сам до себе.

Майстер Мільзом викурив вже був другу люльку, та накляв ся і налаяв ся досить, коли увійшов Денис Вейман і приніс ему вечерю.

— Я хотів Вам, друже, сам принести оброку — сказав він — хоч маю там досить роботи. Я рад, що Ви тут знову. Я був цікавий, куди то Вами шибало.

— Я був аж на другім боці сего недоброго сьвіта. Я гадав, що Ви знали, що мене....

Делїкатність пана Мільзома не дозваляла ему докінчити реченя.

— Та я знав, що Вам стало ся нещастє — відповів Вейман. — Значить ся, я не знав напевно, але я так здогадував ся, хоч менї нераз і таке приходило на гадку, що Ви мене надули і тому дали ногам знати.

— Ви мабуть гадали, що я Вам утїк з грішми?

— Таки так! — відповів Вейман короко.

— А то єсть доказом, що з Вас чоловік недовірчивий — сказав на то Мільзом понуро. — Коли на чоловіка впаде нещастє і він покине товариша, то Ви готові на него пси вішати. Оттак сьвіт платить. Нї, Денисе Веймане, я не утїк Вам з Вашою пайкою -- я не міг і шість феників видати з гроший Валентина Джернема; навіть і того нї, що виграв від него в карти. Мене прицупнули одного красного дня — за якесь дрантиве вломанє — навіть не питайте мене чи справедливо, чи нї — о тім шкода й говорити. Мене зловили під фальшивим іменем і я то імя задержав, бо менї було з тим догіднїйше. Я повинен би був дати Вам о тім знати, як би я був мав такого певного чоловіка, котрого міг би був післати. Але я не знав нїкого такого, через котрого міг би я був до Вас переказати, і так в понедїлок мене арештували, ві второк засудили, а в дві недїлї опісля всадили як того вола разом з другими волами на корабель. Оттак стоїть дїло, мій любий.

Сказавши то, взяв ся пан Мільзом вечеряти кусень прикуреної печенї і ще більше прикурені бараболї.

Денис Вейман придивляв ся ему кілька хвиль мовчки і задуманий. Він не спускав з него очий і дивив ся так на лице свого товариша, як дивить ся той, що не конче хоче вірити тому всему, що чує. Коли наконець Мільзом з'їв може який фунт печенї і що найменше два фунти бараболь, відважив ся наконець Вейман перебити ему его роботу одним питанем.

— Коли Ви не взяли гроший собі, то що з ними стало ся? — спитав він.

— Пішли на бік — відповів тамтой ко-

[1]) Край Ван Діемена або Тасманія єсть то великий остров на полудни від Австралії. Остров сей відкрив в 1643 р. голяндский мореплавець Абель Тасман і назвав его в честь голяндского ґубернатора у Всхідній Індиї Ван Діемена (Van Diemen) краєм Ван Діемена. Анґлійцї заложили тут були в 1804 р. кольонїю злочинцїв, котрих за кару засилано аж сюди. Тасманїя єсть до нинї анґлійскою кольонією. Остров відзначає ся умірним і здоровим підсонем; єсть богатим у всїлякі ростини — іменно росте тут богато ґумового дерева (Eucalyptus) — і мінерали та металї, особливо в цину, золото і срібло. На просторих полонинах в тамошних горах випасає ся множество овець. Вовна і цина суть найважнїйшим артикулом торговельним. Тасманїя має свою власну адміністрацию, на чолї котрої стоїть ґубернатор іменований короною, а підвластний анґлійскому мінїстерству. Ґубернаторови придане мінїстерство з шість членів і вибирана рада з 18 членів. Столицею Тасманїї єсть місто Гобарт.

до 20 літ включно; 4) знанє початкових відомостий вауки музики або талант до музики. Охочі убігатись повинні внести свої подання до маґістрату найпізнїйше до 20 серпня с. р. (Подань пізнїйших не увзглядинть ся).

— **Конкурс.** Видїл руского інститута для дївчат в Перемишли розписує конкурс: 1) На посаду старшої учительки в тім інститутї з річною платнею 250 зр., вільним мешканем і цїлим удержанєм. Вимагає ся кваліфікацї на учительку шкіл видїлових. До подання належить долучити крім сьвідоцтва кваліфікацийного на школи видїлові і сьвідоцтва хрещення також всї инші сьвідоцтва, з котрих можна би дізнатись о дотеперішній службі петентки. — 2) На посаду другої надзирательки інститутож з річною платнею 100 зр., вільним мешканем і цїлим удержанєм. До подання належить долучити крім сьвідоцтва хрещення і опису дотеперішного житя також сьвідоцтва, що відносять ся до дотеперішного занятя. Подання належить вносити до видїлу найдальше до 31-го серпня с. р. на руки Івана Матковского, господаря інститута.

— **Видїл товариства „Руска Бурса" в Новім Санчи** подає до відомости, що з днем 1 н. ст. вересня 1899 знайде поміщене в тій бурсї до 30 учеників греко-кат. обряду і руской народности, учащаючих почавши до III. кляси школи народної аж до IV. кляси ґімназиї за місячною оплатою з гори найменше по 8 зр. а. в. готївкою. — Однак видїл товариства може в випадках надзвичайних знизити тую оплату деяким убогим а спосібним ученикам. Питомець дістане в бурсї мешкане, поживу, опал, пране, сьвітло і належитий догляд; натомість повинен мати власне біле, відповідну обув, одежу, постіль і книжки власні. До подань, котрі найдальше до 15 н. ст. серпня 1899 належить внести до видїлу „Рускої Бурси в Новім Санчи", треба долучити: сьвідоцтво хрещення, сьвідоцтво шкільне і убожества. В поданю тім має отець (мати) або опікун питомця виказатись, що єсть членом товариства, а надто зложити деклярацию що-до висоти місячної оплати.

— **До І-ої руской кляси низшої ґімназиї в Чернївцях** здало вступний іспит в липневім терміні сего року 39 учеників, двох не явило ся, а перепав при іспитї один. „Буковина" підносить сумний факт, що межи учениками принятими перед вакациями до І. руской кляси ґімназиї майже нема учеників чотирокласових шкіл руских, висказує надію, що управителї тих шкіл подбають, аби бодай по вакациях зголосили ся до руской кляси ученики з їх шкіл. Наконець „Буковина" зазначує безкористовний труд черковецких пп. учителїв Руснака, Данилюка і Радомского, що приготовляли сего лїта в курсї товариства „Руска Школа" кількадесять учеників до сего вступного іспиту, за що очевидно належить ся їм щира подяка.

— **Огонь.** Дня 28 м. м. вибух огонь в Креховичах у господаря Дмитра Креховецкого і знищив дві стодоли і стайню, майже 20 фір сїна і знаряди господарскі. Огонь здаєть ся підложила якась злобна рука, бо вибух з рога стодоли. Шкода була обезпечена.

— **Цукор а фортепян і двоколесник.** Як звістно, наложено тепер на цукор податок, через що він подорожів. Се дало якомусь Віденцеви нагоду післати до ґазети „Fremdenblatt" слїдуючу, дуже розумну дописъ: Новий податок від цукру викликує велику заворуху і обурене, що єсть річ зовсїм природна. Бо податок від цукру відбиває ся лиш на бідних людях, котрі дуже часто жиють лиш кавою. Богачеви все одно, чи він платить кільо цукру по 40, чи по 50 кр., підчас коли бідна мати, що обдїлює родину лиш кавою, мусить тим дуже журити ся, коли єї видаток збільшить ся. Чи не можна би оподаткувати *фортепяни, скрипки* а особливо *двоколесники* (біцикли)? Їсти мусить кождий, а коли не може позволити собі дорогого мяса, то заспокоює свій голод кавою! Але грати на фортепяні або на скрипцї, та роздирати сусїдам уха, — без того може обійти ся. Так само треба наложити податок і на колесо до їзди; всї що їздять па двоколеснику для розривки, особливо дами, повинні платити податок.

— **Вандруючий туркус.** Французскі ґазети розповідають слїдуючу пікантну історийку, котра стала ся в однім високо аристократичнім сальонї, а котрої героїнею єсть донька американьского мілїонера, що недавно тому віддала ся за французского ґрафа. В згаданім сальонї появила ся на вечерку мілїонерка ґрафиня і зараз в перший хвили звернула на себе увагу всїх не так своєю дорогою тоалєтою, як величезним туркусом на шиї, обсадженим доокола брилянтами. Всї тиснули ся до ґрафинї, щоби подивити ся на той дорогоцїнний синий камінь. Та й муж Американки, що прийшов вже був наперед і розмавляв з панною Кеті Р., пустив ся кілька кроків до жінки, але нараз побачивши у неї той туркус на шиї, станув, поблїд, і лиш вибалушив очи на туркус. Ґрафиня була видко в добрім гуморі, і приступила до свого мужа, та усьміхаючись, подала єму руку. Та й панна Кеті, росийска сьпівачка, прийшла близше. Нараз графиня підбігла до сьпівачки, та відозвала ся до неї на весь голос: Правда, панно Кеті, що сей туркус дуже красний? Ви то будете найлїпше знати. То, бачите, той сам, що єго взяв кілька місяців тому назад мій муж з моєї касетки, щоби тим способом придбати собі відповідний дарунок для — Вас. Але Ви, панї, не дуже пошанували той дарунок, бо продали єго в Петербурзї за 10.000 рублїв, а мій ювілєр, котрому я припоручила відшукати сю дорогоцїнність, відкупив єї з третої руки за 50.000 франків. Чей не заперечите, що сей туркус єсть тепер знову моєю правною власностию? Гості стали тогдї щось собі шептати та покашлювати, а білява Росиянка зімлїла, або — як злї язики таки зараз тогди говорили — удала знаменито, що зімлїла. На другий день вже єї не було в Парижи. Але бо й ґраф десь подів ся. Чи ґрафиня буде і за сим дорогоцїнним мужем так само пошукувати як за туркусом — не знати.

— **Штука реклями.** Смерть славного французского фабриканта чоколяди, Менїєра пригадала подію, яка стала ся в часї перед 40 до 50 роками, а котра стала ся була дуже небезпечною для славної вже тогди і найпершої фабрики чоколяди у Франциї. Спостережено, бачите, нагло, що весь запас виробленої чоколяди в маґазинах вартости більше як мілїон франків, чогось побілїв з верха так, як коли-б єго хто обсипав мукою і длятого годї було таку чоколяду продати. Роблено всїлякі проби, перетоплювано чоколяду, але все надармо, бо і перетоплена показувала ся зверха по кількох днях білою, а властителеви фабрики грозила

ротко; — сховані добре, як би в церкві, хиба що я мав би ще більше нещастє як звичайно.

— Ви їх сховали? спитав Вейман.

— Таже сховав.

— А деж?

Майстер Мільзом подивив ся хитро на свого товариша.

— Правда, Ви хотїли би то знати? — сказав він усьміхаючись. — А чи не схотїли би Ви дати менї за сон чарки чорної кави, та чи не забрали би ся Ви тихцем до моєї криївки, щоби єї обрабувати, підчас коли я би лежав тут безрадний у вашій гостинници, що? Ви би то певно зробили, як би я такий був невинний як мала дитина, або може нї, пане Вейман? Але я не маленька дитина, та й не дам Вам нагоди зробити щось подібного.

— Мали би-сте розум! — відповів Денис Вейман, скривившись, як би зїв квасницю. — Чей ще собі пригадаєте, що половина гроший Валентина Джернема менї належить ся, і вже давно повинна бути в моїм посїданю. То була хиба з моєї сторони, що я Вам вірив і лишив їх у Ваших руках.

— Ви менї вірили і лишили в моїх руках, бо були до того змушені — відповів „Чорний Мільзом". — Я Вам за Ваше довіре не потребую дякувати. — Я знав случайно когось, що готов був дати менї за банкноти і векслї готївку, а Ви повірили менї і лишили гроші в моїх руках, бо то був одинокий спосіб, яким можна було виміняти їх на готївку.

Господар з під „Веселого Моряка" кивнув на ті слова з гнївом і невдоволенєм головою.

— Я пішов до мого знакомого і зробив з ним дуже приличний інтерес — говорив Мільзом дальше. — Відтак сховав я гроші у відповіднім місци і хотїв їх принести Вам при найблизшій нагоді. Але того вечера годї менї було і від тої пори не міг я вже рушити готївку, котру добре сховав.

— Гм! — замуркотїв Вейман. — По правдї сказавши то не добре що їх так довго не дістав. Але коли Ви вже тут, то чей поведете мене зараз на то місце, де Ви сховали гроші. Я тепер як-раз в досить великих клопотах грошевих.

— Так? — сказав на то Тома Мільзом іронїчно. — Ви любите часто жалувати ся на грошеві клопоти! Але будьте ласкаві та скажіть, чи мешкає хто в тій хатї, де я колись мешкав, від того часу, коли я з неї винїс ся.

Господар з під „Веселого Моряка" видивив ся перепуджений на него.

— Чей же Ви не сховали там гроший? — спитав він зацікавлений.

— Та що, як би й там?

— Тогди по просту все пропало. Там мешкає хтось, що звалив майже цїлий дім і побудував на ново. Коли Ви там сховали гроші, то мала надія, щоби Ви їх ще коли побачили! — сказав Вайман.

Лице „Чорному Мільзомови" стало блїде як стїна. Він схопив ся зі стільця і надягнув верхний сурдут, котрий здоймив був з себе, коли прийшов.

— Було би то моє старе нещастє, як би тоті гроші пропали — сказав він — зовсїм моє звичайне нещастє. Ходїть Веймане. Чо'ж Ви, чоловіче, витріщили так на мене очи? — відозвав ся він нетерпеливо. — Ходїть же!

— Куди?

— До мого старого помешканя. По дорозї розкажете менї о всїх змінах. Мушу зараз розглянути ся в сїй справі!

Місяць сьвітив в заливі на всї машти і вітрила доокола, коли „Чорний Мільзом" і єго товариш вибрали ся в дорогу до старого дому над водою. Они поїхали як і при давнїйшій нагоді Веймановим екіпажем і підчас коли они котили ся по самотнім гостинци по через мочаровату рівнину, розповідав Денис Вейман свому товаришеви, що стало ся за той час, коли єго не було.

— Хата стояла цїлий рік порожною — сказав він; — але під конець того часу якийсь капітан корабельний сподобав собі дуже ту хату. Єму сподобало ся, що недалеко єсть ріка і що з вікон єсть вид на порт. Він купив єї і майже зовсїм розібрав. Відтак вибудував нову і я сумнїваю ся, чи ще лишило ся щось з давного помешкання. Дивний то собі чоловічок, той капітан Динкомб — так менї казали і дуже сильний в руках.

— Таже я буду мусїв роздивити ся в тій хатї в серединї — сказав на то Мільзом уперто. — Коли він сильний в руках, то й я також. А він має яку родину?

— Одну доньку — хороша дївчина, як рідко такої в цїлім Льондонї!

— Та нехай — завтра придивимо ся домови. Лишім Ваш віз під „Чайкою".

Вейман послухав того мудрого розпорядження. „Чайка" то була низька, мала і дрантива коршма, що мала кілька стаєн, котрі вже валили ся, а в котрих ночувало звичайно більше щурів як коний. Тут примістив Вейман коня і віз, а відтак пішов з Мільзомом дальше до тої хати, де той колись мешкав.

— Таже тої хати й не пізнати! — відозвав ся Мільзом, коли єго товариш показав єму помешкане капітана.

Зміна була дїйстно дуже велика. З нужденної домівки, що виглядала давнїйше так, як би там дїйстно мешкали якісь страхи, зробив ся один із тих прекрасних двірків, які можна було видїти на всхідних передмістях Льондону.

Окіп був звужений і боками були гати. Понад темною в нім водою підоймали ся два містки з дерева фантастичної роботи. Нудні голові верби щезли а на їх місци прийшли вічно зелені корчі. Замість очерету були цьвіти. На тім місци, де давнїйше була пуста земля, був тепер красний городець а велика жердь з хоругвою надавала обійстю вигляд пригадуючий море.

Всюди було темно, нїгде у вікнах анї найменшого сьвітла.

Зелїзна фіртка замикала город а зелїзна огорожа окружала єго зі всїх боків, з вимкою від сторони ріки. Тут був лиш низький не ду-

руїна. Він дав ся тогди почути, що заплатив би не знати що тому, хто подав би ему спосіб, як вийти з тої біди. Тогди зголосив ся до него молодий помічник купецкий і сказав: Пане Менїє, того білого осаду на чоколяді я не умію усунути; але коли дасте менї 25.000 франків, то подам Вам спосіб, як можемо видобути ся з клопоту. Розуміє ся, що заплатите менї аж тогди, коли то поможе. Менїє згодив ся на то, хоч не мав великого довіря до того ще дуже молодого помічника. Оба пішли відтак до канцеляриї Менїєра і там щось дуже довго радили. Конець наради був такий, що на другий день, появила ся оповістка, котра захвалювала публиці чоколяду Менїєра яко найлїпшу в сьвіті з тим додатком: „Чоколяда Менїєра есть одинокою чоколядою на сьвітї, котра по довгім лежаню на складі білїє. Розуміє ся, що в очах публики була то найлїпша похвала і чоколяду Менїєра куповано від тепер ще більше як доси. Фабрикант видобув ся з біди а его помічник дістав добре заслужених 25.000 франків.

— **Скажений чоловік.** З Гогенмавт доносять про страшну сцену, місцем котрої був тамошний парк: В маю сего року укусив робітника Венцля Чапека в руку скажений пес, котрого він хотїв палицею відогнати з тротоару перед якоюсь трафікою. Чапек поїхав зараз до Відня до пастерского інститута лїчити ся і за 20 днїв випустили его звідтам яко зовсім вилїченого. Чапек вернувши наймив ся у купця Червінки до роботи, де прасував сїно. Може 8 днїв тому назад вибухла у него нараз скаженість і его треба було звязати та відставити до шпиталю в Гогенмавт. Ві второк вечером (тиждень тому назад) удало ся звязаному розірвати на собі шнури, вирвати крати у вікнї та перелїзти через кілька мурів і дістати ся до парку, де як-раз було повно людий іменно же жінок і дїтий. Чапек представляв так страшенний вид, що всї пустили ся втїкати з парку. Він був цїлий облитий кровю а з рота точило ему піну. Він хотїв як-раз кинути ся поміж найгустїйшу купу людий, коли якомусь покривальникови дахів Шаверови удало ся скаженого схопити з заду і повалити на землю. Зараз кинули ся на него і другі люди, его вкрито відтак коцами і звязано знову та віднесено до шпиталю, де коло его постелї поставлено сторожу. Нещасливий вив тут так страшно, що цїлий шпиталь ходив і всї зі страху дрожали. Але вже не довго мучив ся, бо ще того самого вечера помер. Коли він втїкав, подрапав челядника від коваля Штаха і той мусів поїхати до Відня до пастеріского інститута.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 7 серпня. Заупокійне богослуженє за душу бл. п. Цїсаревої Єлисавети відбуде ся сего року дня 11 вересня о годинї 11-ій рано в каплици двірскій в присутности Цїсаря і перебуваючих в тім часї у Відни архикнязів. — Посол Вольф мав вчера поєдинок з нїмецким послом Кшепеком. Вольф тяжко ранений в чоло, Кшепек лиш легко скалїчений.

Монахів 7 серпня. Болгарский князь Фердинанд приїхав тут вчера по полудни.

Льондон 7 серпня. З Манїлї доносять, що Таґальцям удало ся в заливі Сан Фернандо здобути американьский корабель „Сатурнус“ і спалити его.

Петербурх 7 серпня. Француский мінїстер заграничних справ Делькасе приїхав тут вчера. Зараз по приїздї зложив візиту росийскому мінїстрови заграничних справ ґр. Муравієвови.

же густий живопліт з ляврових корчів і сюди могли Денис Вейман і его товариш дуже легко дістати ся до городця.

Тихенько влїзли они до малої посїлости капітана Динкомба і стали поволи ходити довкола дому, при чім пробовали докладно кожді двері, кожде вікно.

— Чи капітан чоловік маючий? — спитав Мільзом.

— Так; менї здає ся, що він маючий — дехто каже, що навіть богач. Отсей двірок коштував его більше як тисяч фунтів.

— Щез би він! — відозвав ся „Чорний Мільзом“ із злости. — Уміє стерегти свого майна. Не легка річ була би вломити ся до сего двора. Вікна знадворку позамикані віконницями, такими міцними як зелїзо, а двері не попустять ані на волос.

Коли скінчили оглядати двірок, сказав Мільзом сердито:

— Таже той чоловік не лишив каменя на камени!

— А щож я Вам казав?! — відозвав ся Вейман. — кажуть, що із хати старого Серютона не лишило ся більше нїчого лиш кілька грубих бальків та комини.

Серютон називав ся скупар, котрого душа нїбито ходила по смерти по старій домівцї і страшила.

„Чорний Мільзом“ аж видивив ся, коли Вейман заговорив про комини.

— О! — відозвав ся він тепер зовсім иншим голосом, — комини лишили?

Вейман запримітив зміну в голосї свого товариша.

— Менї вже зачинає проясновати ся в головї — сказав він. — Ви сховали гроші в котрімсь з коминів.

— Та що Вам з того? Не богато вигляду знайти їх там, коли мулярі пересипали цїлу хату. Але що буде то буде, а я мушу дістати ся до середини.

— Трудно буде — сказав на то Вейман.

— Може; але я така мушу то зробити!

Капітан Динкомб або Джо Динкомб був то добрий пятьдесятьлїтний панок, що виглядав ще зовсім здорово; чоловік честний і з серцем. Він був вдівцем і мав лиш одну дитину, одну доньку, котру дуже любив.

Було би то понятним у кождого батька, як він таку донечку як Розамунда Динкомб любив сердечно. Розамунда була одною із тих веселих жіночих душечок, що то як би сотворені на то, щоби в домашнім житю зробити рай. Она була дуже любенької вдачі, усьміх еї був дуже милий, а цїле поведенє таке, що потягало до неї.

Коли ще додати до того, що мала хорошенький носик, а губоньки сьвіжі, цвитучі, як спілі ягоди, личко як сьвіжа рожа нахухана росою, великі сині очи, то треба таки признати, що Розамунда Динкомб була красненькою дївчиною.

Впрочім та ніжна любов, яку капітан Динкомб мав для своеї білявої, синьоокої донечки, не була без взаїмности. Розамунда цїлим серцем, цїлою душею любила свого батька, уважала его за найлїпшого за найблагороднїйшого чоловіка на сьвітї.

Свою матір пригадувала собі Розамунда лиш дуже маленько. Стратила еї в дуже молоденькім віцї.

В послїднім півтора року покинув був еї батько службу і продав свій корабель „Відьма“ за великі гроші, бо той корабель мав межи купецкими кораблями добру славу.

Тим уступленєм зі служби зробив капітан жертву для своєї улюбленої донечки. Для него самого житє на мори не стратило ані крихти зі своєї принадности. Але коли побачив, що его гожа донечка має вже незадовго вийти з виховуючого заведеня, постановив він устроїти для дївчини власну домівку.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).